

Creșterea spirituală (2)

Maturitatea spirituală

Cuprins

Maturitatea spirituală

Fiți desăvârșiți

Deveniți maturi

În ce direcție merge creșterea spirituală? Care este țelul final al maturizării? Pentru aceasta vrem să privim cuvântul „a crește” în Noul Testament. El este traducerea cuvântului grecesc *teleios*, care se traduce deseori și prin „desăvârșit”. Cuvântul este derivat de la un verb, care printre altele înseamnă: „a termina”, „a duce la sfârșit”, „a duce la țintă”. Cine este „matur” sau „desăvârșit”, acela a ajuns la o anumită țintă (în greacă: *telos*). Țelul nu trebuie ca întotdeauna să fie în corelație cu creșterea spirituală; realmente cuvântul *teleios* se folosește pentru trei lucruri diferite, și numai unul din ele este creșterea spirituală. De aceea ne vom ocupa mai întâi cu celelalte două înțelesuri.

În epistola către Evrei capitolul 10 versetul 14 citim: »Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți«. Acest verset stă în opoziție cu Evrei 9,9, unde este vorba de »daruri și jertfe de tăiere«, »care nu sunt în stare să facă desăvârșită conștiința celui care se închină«, și în Evrei 10,1, unde se spune despre Lege, că »nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei care se apropie«. Aceasta este o formă de „desăvârșire” care nu are nimic a face cu creșterea spirituală. Dimpotrivă: în momentul când cineva vine la credință, el este deja „desăvârșit” în sensul că păcatele lui au fost iertate o dată pentru totdeauna, el niciodată nu va merge la judecată, căci judecata a fost purtată de Hristos. Credinciosul a devenit un copil al lui Dumnezeu, începând din prima clipă a vieții lui de credință a fost făcut corespunzător pentru cer (compară cu Coloseni 1,12). Chiar dacă el ar rămâne toată viața un copilăș în credință, aceasta ar fi desigur regretabil, dar dacă el este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, cu toate acestea el este mântuit pentru veșnicie. Aceasta este deci o desăvârșire căreia nu-i mai trebuie adăugat nimic. Cine este născut din nou, este nemijlocit corespunzător pentru cer.

Acesta este primul înțeles al cuvântului *teleios*. Trecem peste înțelesul al doilea și ne ocupăm cu înțelesul al treilea. Acesta este „desăvârșirea” pe care noi o vom obține abia atunci când vom fi la Hristos în glorie. Despre aceasta apostolul Pavel spune: »Nu că deja am și obținut sau că am și fost făcut deja desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, ... alerg spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.« Dar el spune imediat după aceea: »Gândul acesta, deci, să ne însuflețească pe toți câți suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință gândiți altfel, Dumnezeu vă va lumina și în această privință« (Filipeni 3,12-15). Aici el folosește cuvântul *teleios* în câteva versete cu două înțelesuri diferite: în primul rând cu sensul de desăvârșire, pe care noi o vom obține abia atunci când am ajuns la »ținta chemării cerești a lui Dumnezeu«, atunci însă în sensul de matur spiritual! Primul înțeles din cele două nu se întâlnește așa de des în Noul Testament. Desigur mai găsim în Evrei 11,40 și 12,23 noțiunea de „desăvârșire”, dar acolo pare să îndrepte atenția spre înviere. Acest înțeles al noțiunii

„desăvârșit” nu este greu de înțeles. Noi vom fi realmente desăvârșiți abia atunci când vom fi în fericirea veșnică. Atunci nu vom mai avea carnea (firea pământească) în noi, care aici pe pământ poate mereu să ne facă să păcătuim. Atunci vom poseda și trupul de înviere desăvârșit și de aceea vom fi eliberați de toate necazurile pricinuite de dureri și de îmbătrânire.

În total găsim deci trei înțelesuri ale noțiunii „desăvârșit”. Mai întâi, noi suntem desăvârșiți, aceasta înseamnă eliberați de păcate și corespunzători pentru cer începând din clipa întoarcerii noastre la Dumnezeu. În al doilea rând – și aceasta ne interesează pe noi acum – „desăvârșit” înseamnă și țelul final al creșterii noastre spirituale. În al treilea rând noi vom fi desăvârșiți în cer, aceasta înseamnă eliberați de natura noastră veche și de trupul muritor. Dacă *teleios* are acest înțeles, atunci noi îl putem reda și prin cuvântul „matur”.

Fiți desăvârșiți

Vrem acum să vedem mai întâi cinci locuri din Scriptură, unde cuvântul *teleios* stă cei drept în legătură cu „a fi matur”, dar unde mesajul creșterii spirituale stă mai puțin în prim plan. În alte texte aceasta este mult mai clar; le vom studia după aceea. Primul din aceste texte este în evanghelia după Matei 5,48: »Voi fiți deci desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit.« Aceasta este o însărcinarea a Domnului Isus dată ucenicilor Săi. Când este vorba de celelalte două înțelesuri ale cuvântului *teleios*, atunci niciodată nu poate fi vorba de o însărcinare. Pe de o parte fiecare născut din nou este deja „desăvârșit” în sensul că este „potrivit pentru cer”; pentru aceasta nu mai este nevoie să-i ceri ceva. Pe de altă parte cel născut din nou nu va deveni niciodată „desăvârșit” pe pământ în sensul „eliberat de natura păcătoasă și de trupul muritor”; deci nici aceasta nu i se poate cere. Nu, este numai un înțeles al cuvântului *teleios*, care conține o însărcinare: „Fiți maturi spiritual!” Tatăl nostru ceresc este desăvârșit în Ființa Lui. Această Ființă desăvârșită trebuie reflectată în viața ucenicilor. Aceasta nu are loc de la sine, căci altfel nu ar mai fi necesar să se ceară aceasta de la ucenic. Nu, el trebuie realmente să năzuiască să reflecte acest tablou al lui Dumnezeu. El trebuie să devină „desăvârșit” în sensul de „matur”, și de aceea el trebuie să alerge după creșterea spirituală.

Domnul Isus a spus tânărului bogat: »Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă« (Matei 19,21). Realmente acest tânăr nu era încă născut din nou, așa trebuie să presupunem. Însă Domnul face aluzie față de el cu privire la ce înseamnă adevărata ucenicie.

Adevărata slujire lui Dumnezeu nu este numai respectarea (exterioară) a unui număr de porunci (Matei 19,20). Este vorba de desăvârșire, aceasta este dăruirea pe deplin, cu adevărat desăvârșită, lui Dumnezeu și Hristosului Său, din inimă înlăuntru, care apoi se manifestă în toate cuvintele noastre și în toată comportarea noastră. Chiar și cel întors de curând la Dumnezeu trebuie să învețe încă multe în privința aceasta. Cu privire la aceasta, această ucenicie „desăvârșită” include și un element al creșterii spirituale. „Ucenic” înseamnă „școlar”.

Apostolul Pavel spune în Galateni 3,3: »Așa de fără minte sunteți? După ce ați început prin Duhul, acum să sfârșiți (unii traduc: să deveniți desăvârșiți) în firea pământească?« Se poate ca aici „a deveni desăvârșit” stă în opoziție cu „a începe” și de aceea înseamnă simplu „a sfârși”. Dar pare mult mai clar, că trebuie să ne gândim la înțelesul mai pregnant „a deveni (a fi făcut) desăvârșit”. Pavel se referă desigur la aceasta în sens ironic, făcând aluzie la învățătorii falși, care voiau să-i facă pe galateni să creadă că ei vor cunoaște un drum „mai desăvârșit” decât acela, pe care Pavel îl propovăduiește, dacă ei s-ar așeza sub autoritatea Legii. Cât de mult „mai

desăvârșită” ar deveni viața de creștin, dacă alături de tot ce este specific creștinesc s-ar adăuga prescripțiile iudaice referitoare la mâncăruri, sărbătorile iudaice bogate, dacă s-ar cunoaște ritualurile și ceremoniile iudaice ... Aici este deci vorba de un tablou fals al maturității spirituale: creștinul iudaic este „mai desăvârșit” decât creștinul influențat ne-iudaic.

Apostolul Pavel spune în Coloseni 4,12: »Epafras, ... vă salută. El ... se luptă totdeauna pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca să fiți desăvârșiți și cu totul siguri, în toată voia lui Dumnezeu.« Ceva asemănător găsim în epistola lui Iacov 1,4: »Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.« Ca și în evanghelia după Matei 5,48, și aici este vorba de dorința sau de porunca ca credincioșii să fie „desăvârșiți”. Aceasta înseamnă deci ca fiind o poruncă, aceea de a fi „spirituali” sau „sfinti” în sens practic sau să prezinți imaginea Ființei lui Dumnezeu. Toate acestea sunt lucruri care necesită creșterea spirituală. În toate aceste cazuri dorința sau misiunea ar putea fi redată prin: „Creșteți!”, așa cum este în 2 Petru 3,18: »Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.« - »Fiți desăvârșiți« înseamnă: „Fiți (sau: deveniți) maturi”.

Deveniți maturi

Aceasta ne conduce la locuri din Scriptură în care mesajul creșterii spirituale stă clar pe prim plan. Așa spune Pavel în 1 Corinteni 14,20: »Fraților, nu fiți copii la minte, ci la răutate fiți prunci, dar la minte fiți maturi.« Pavel pune aici pe „maturi” în fața „copiilor (mici)”. Credincioșii trebuie să se dezobișnuiască să gândească permanent ca și copiii, așa cum spune Pavel puțin mai înainte în 1 Corinteni 13,11: »Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când am devenit matur, am terminat cu ce era copilăresc.« Acolo trebuie să se ajungă! Când cineva tocmai a venit la credință, el este încă un copilași, și nu este rău dacă el se comportă ca un copilași în credință. Dar aceasta nu poate rămâne așa. Bebelușul trebuie să ajungă un copil care se târăște, copilul care se târăște să devină un adolescent, adolescentul să devină un tânăr, tânărul să devină matur. Credincioșii nu pot și nu au voie totdeauna să gândească ca cei întorși de curând la Dumnezeu; ei trebuie să crească în felul lor de gândire. Apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 14 despre aceasta în legătură cu felul în care corintenii foloseau vorbirea în alte limbi. Ei se comportau cu darul în chip pueril, naiv. Pavel spune totodată în privința aceasta: gândiți-vă ce faceți! Încetați să mai gândiți ca niște copii! Voi trebuie să fiți maturi în gândirea voastră!

Deja mai înainte, în 1 Corinteni, Pavel a spus ceva asemănător, și anume în capitolul 2, versetul 6: »Vestim înțelepciunea printre cei desăvârșiți«, sau cum se mai poate traduce: „printre cei maturi”. Într-un anumit sens înțelepciunea, despre care el vorbește aici și despre care am vorbit noi mai înainte, este desigur valabilă pentru toți credincioșii. Dar în practică se stă receptiv față de această înțelepciune cu atât mai mult cu cât ești mai mult maturizat spiritual. Că acesta este evident sensul aici se recunoaște din 1 Corinteni 3,1-3: »Cât despre mine, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unor oameni de carne, ca unor prunci în Hristos. V-am dat să beți lapte, nu hrană tare, căci nu ați fost în stare s-o primiți și nici acum nu sunteți în stare, pentru că tot carnali sunteți.« Pavel consideră ceva rău aici la corinteni, că ei se comportau încă ca niște copii mici, care nu pot suporta hrana tare. De aceea ei nu erau pe deplin deschiși pentru „înțelepciunea” despre care Pavel vorbește aici. Există hrană pentru bebelușii în credință, dar există hrană și pentru cei maturi spiritual, o hrană față de care bebelușii nu au nici un interes, sau pe care ei nu o pot suporta.

Era desigur marea dorință a apostolului, ca credincioșii să crească, pentru ca ei să se poată hrăni cu această hrană mai bună! Hrana are însă a face cu »Domnul slavei« (1 Corinteni 2,7). Un semn al maturității spirituale este, că creștinii maturi sunt umpluți cu Hristos și prezintă tabloul Lui în lumea aceasta. Ei nu se mai prezintă pe ei înșiși, așa cum fac cu plăcere creștinii carnali sau așa cum făceau corintenii, care se făleau cu vorbirea lor în limbi. În orice caz aceasta este un semn al lipsei de maturizare spirituală. Cine este matur este umplut numai de Hristos și la maturi se vede numai Hristos. În acest sens era orientată lucrarea apostolului Pavel: »... Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl vestim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos.« (Coloseni 1,27.28).

Cu alte cuvinte: apostolul Pavel vestea pe Hristos, nu numai la necredincioși, ci și la credincioși, pentru ca prin aceasta ei să crească în El. Privește numai tabloul strălucitor, pe care Pavel îl pictează despre Domnul lui în tot capitolul 1 din epistola către Coloseni! Cât de multă „plăcere” are credinciosul pentru acest tablou? Cât de mulți creștini se găsesc totuși care sunt orientați numai spre binecuvântările lor pământești, spre darurile și talentele lor, spre activitățile lor proprii pentru Domnul, și așa de puțin spre Domnul Însuși. Aceasta este lipsă de maturitate spirituală. Creștinul maturizat nu se mai orientează spre sine însuși, ci spre Hristos; aceasta este ceea ce apostolul Pavel în Coloseni 1,1-3 numește »carnal« respectiv »spiritual«.